

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 08 maja 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą we W. przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 4.126,05 zł oddalił powództwo (pkt 1) obciążając powódkę obowiązkiem zwrotu pozwanej poniesionych przez nią kosztów procesu (pkt 2) i orzekł o zawrocie stronom postępowania niewykorzystanych zaliczek na wydatki (pkt 3 i 4).

Powódka wniosła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części, tj., w pkt 1 w zakresie kwoty 3.956,05 zł.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 819 § 4 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, iż roszczenie odszkodowawcze uległo przedawnieniu po trzech latach od doręczenia poszkodowanemu decyzji pozwanej z dnia 30 lipca 2013 roku, podczas gdy na skutek przerwy spowodowanej odwołaniem od decyzji odszkodowawczej stanowiącego jednocześnie ponowne zgłoszenie roszczenia w dniu 21 lipca 2016 roku termin przedawnienia zaczął biec od nowa od dnia 31 sierpnia 2016 roku, tj. wydania przez ubezpieczyciela ostatecznego oświadczenia o odmowie spełnienia roszczenia, a zatem w chwili pozwu roszczenie nie było przedawnione,

- naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego skutkującą ustaleniem, że pismo powódki z dnia 21 lipca 2016 roku nie stanowiło nowego elementu w stanie faktycznym, gdy w rzeczywistości stanowiło odwołanie ze zgłoszeniem nowego, sprecyzowanego roszczenia, popartego kalkulacją naprawy załączoną po raz pierwszy do w/w pisma.

W oparciu o powyższe powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 307,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 lipca 2016 roku do dnia zapłaty i kwoty 3.648,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji powódki jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja powódki skutkowałą uchynieniem zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Kluczowe znaczenie ma podniesiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 819 § 4 k.c. Powołany przepis przewiduje, że bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia. Wykładnia powołanego przepisu ma decydujące znaczenie dla oceny, czy w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia przez zgłoszenie przez powódkę w piśmie z dnia 21 lipca 2016 roku sprecyzowanego kwotowo roszczenia z tytułu szkody w pojeździe C. nr rej. (...) z dnia 08 lipca 2013 roku, a w konsekwencji – czy w dacie wytoczenia powództwa roszczenie objęte pozwem było przedawnione czy też nie.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela utrwalony w orzecznictwie sądów powszechnych pogląd, zgodnie z którym na gruncie art. 819 § 4 k.c. ponowienie wezwania do zapłaty, nawet w zakresie tych samych roszczeń, co do których ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego już się wypowiedział, rodzi skutek

w postaci przerwania biegu przedawnienia (tak SA w Łodzi, wyrok z dnia 12.07.2016 r., I ACa 50/16, Legalis nr1508799). Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia

25 czerwca 2015 roku, I ACa 104/15 (Legalis nr 1326308) za takim powiązaniem skutku

w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia z każdorazowym zgłoszeniem szkody przez poszkodowanego przemawia wykładnia literalna przepisu art. 819 § 4 k.c. Brak jest natomiast podstaw do stosowania wykładni zarówno systemowej, jak i teleologicznej, biorąc przede wszystkim pod uwagę, że przepis ten został wprowadzony do Kodeksu cywilnego

z myślą o zabezpieczeniu interesów ubezpieczających a nie ubezpieczycieli. Ponadto racjonalnie działający ustawodawca inaczej zrehabilitowałby treść powyższego przepisu, gdyby zakładał jedynie pierwotne zgłoszenie szkody. Z tych względów na aprobatę nie zasługuje pogląd przeciwny prezentowany w literaturze np. przez J.M. Kondka w Komentarzu

do art. 819 k.c. pod red. Osajdy 2018, wyd. 20 (Legalis).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, że Sąd Rejonowy błędnie uznał, że roszczenie powódki w dacie wytoczenia powództwa, tj. a dniu 06 września 2016 roku, było przedawnione, bowiem ponowne zgłoszenie roszczenia pismem z dnia

21 lipca 2016 roku, przerwało bieg terminu przedawnienia. Termin ten zaczął biec na nowo od dnia doręczenia powódce decyzji pozwanej z dnia 31 sierpnia 2016 roku.

Przyjęta wykładnia art. 819 § 4 k.c. czyni bezprzedmiotowym sformułowany w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Uwzględnienie przez Sąd Rejonowy zarzutu przedawnienia i na tej podstawie oddalenie powództwa było przyczyną pominięcia rozważań w zakresie wysokości zgłoszonego roszczenia a także zasadności poszczególnych jego składników. Nie została więc rozpoznana istota sprawy. Wydanie przez Sąd Okręgowy w takiej sytuacji procesowej orzeczenia reformatoryjnego prowadziło do pozbawienia stron prawa odwołania się do sądu II instancji w zakresie wysokości przyznanego odszkodowania. To zaś skutkowało musiało uchynieniem zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c.

i przekazaniem sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia

w Łodzi po ponownego, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego. Wskazać należy, że z uwagi na wnioski apelacyjne, Sąd Okręgowy przyjął, że zaskarżeniem objęto pkt 1 przedmiotowego wyroku co do kwoty 3.956,05 zł oraz pkt 2 w całości.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy weźmie pod uwagę zaprezentowaną powyżej wykładnię art. 819 § 4 k.c. skutkującą uznaniem, że w dacie wytoczenia powództwa roszczenia nim objęte nie były przedawnione i dokona analizy zgłoszonych roszczeń zarówno co do zasady jak i co do wysokości, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego.

Tomasz Bajer Beata Matysik Paweł Hajdys